

KULTÚRA

ROČNÍK XXIII. – č. 5

DVOJTÝŽDENNÍK ZÁVISLÝ OD ETIKY

11. MARCA 2020

Vydáva FACTUM BONUM, s. r. o. • Šéfredaktor TEODOR KRIŽKA • Redakcia: Sološnická 41, 841 04 Bratislava • mobil: 0911 286 452 • e-mail: kultura@orangemail.sk • Cena 1,60 €

Pri jednej televíznej súťaži, ktorá ide v televízii stále na konci týždňa, na ktorej sa zúčastňujú známe tváre zo šoubiznisu spolu so študentami z jednotlivých našich univerzít, značná časť na moje prekvapenie nevedela vysvetliť termín „dedovizeň.“ Boli ponúknuté, ako to býva, štyri varianty. Mohol to byť domov dôchodcov, alebo televízia pre seniorov, dedičstvo, alebo vozeň s elektrickým napájaním. Iba jeden z troch súťažiacich určil správny význam, že je to dedičstvo, ako iste správne tušíte. Z prítomných študentov to bola len značná časť cez polovicu – 64% percent. Tento termín podľa Slovníka slovenského jazyka značí hodnoty, ktoré prechádzajú z pokolenia na pokolenie, myslí sa tým predovšetkým zdedený majetok, pozostalosť **VILIAM JUDÁK** po rodičoch, ale to veľký uve- i získanie meny **Nitriansky biskup** domelý náro- a duchovné hodnoty, čiže hodnoty minulosti na ktoré nadväzujem. V tomto prípade to vyznelo akoby títo mladí ľudia už nič neočakávali od iného a svedčí to žiaľ, aj o. i o nedostatku historického povedomia, či vedomia duchovného bohatstva. Akoby minulosť nič týmto ľuďom nehovorila.

My dnes v cirkvi slávime sviatok, ktorý je veľmi starobylý. Vraciame sa vlastne na začiatok, lebo tento sviatok sa slávi odpradáвна na 40. deň od narodenia Ježiša Krista, ako nám to dokonca písomne zaznačila galská pútnička z dnešného francúzska Eténia, ktorá bola na púti v Jeruzaleme v rokoch 385-388. Vo svojom denníku hovorí, že v Jeruzaleme sa v tento deň slávil sviatok Hypapanté tou Kyriou, čo znamená sviatok

jadro aj vzájomné stretnutie jednotlivých generácií. Tú najmladšiu – deti – predstavoval Ježiš, ktorý bol v náručí svojej matky. Potom tam boli ľudia stredného veku, teda jeho rodičia, produktívni mohli by sme povedať a ľudia na konci svojho života, ako staručký Simeon a vdova Anna. Toto nám tiež krásne vyjadruje symbolika stretnutia v našich chrámoch, kde prichádzame všetci bez rozdielu, či sme mladí, starí, či sme chorí, zdraví, či sme vzdelaní alebo menej. Lebo Kristus je tu pre všetkých. A v tomto duchu si chceme dnes aj pripomenúť veľké osobnosti, na ktorých sa neprávom zabúda, ktoré vyšli aj z vašich rodín, z tohto prostredia. Je to dôstojný pán Peter Briška, ktorý sa tu narodil v r. 1895 a zomrel ako 44-ročný v roku 1939 vo Veľkých Chlievanoch. Bol to veľký uve- dovec, Slovák, už za prvej svetovej vojny v časoch najväčšieho prenasledovania Slovákov. Bol vzorným kňazom a dobrým radcom svojim farníkom, aj v rôznych hospodárskych veciach. Osobitnú záľubu mal vo včelárstve a ovocinárstve. Bol znamenitý rečník a kazateľ, tiež spisovateľ. Dokazoval, síce krátkym životom, že chce svietiť tomuto svetu a týmto svetlom chce obohacovať aj iných. Viac sa o ňom dozviete aj z pripravených materiálov p. doktora Lacku, ktoré dostanete, kde je jeho celý životopis.

Druhým významným kňazom je dôstojný pán kanonik Anton Domin, ktorý sa tu narodil v roku 1921 a zomrel v roku 2002. Niektorí ste ho ešte azda aj osobne poznali. On už ako študent – seminarista bol

Snímka: Ján Cimra

Svetlo na osvetlenie

stretnutia Pánovho. A hovorí, že na záver tejto slávnosti sa konala procesia so svetlom ako Simeon nazval Ježiša Krista, že bude svetlom na osvetlenie pohanov. Veriaci si túto skutočnosť pripomínajú touto procesiou so svetlom, tak ako sme to aj my urobili na začiatku svätej omše, keď sme požehnali sviece, ktoré nám pripomínajú Krista, jeho svetlo, ktoré sa prinieslo do všetkých oblastí nášho života, riešenie ako máme správne žiť a zmysel nášho života. A keď svieca horí, aj z nej ubúda, čo symbolizuje Kristovu obeť.

pred Vianocami 1945 zaistený, kruto vyšetrovaný až do apríla 1946. Podstúpil tvrdé výsluchy, bol i na samotke, pretože mu vykonštruovali spolu s inými ilegálnu protištátnu činnosť a vlastne potom bol pod dohľadom ŠTB nasledujúce roky. Nakoniec skončil aj v PTP, kde strávil dva a pol roka. Veľmi dlho pôsobil od r. 1970 až do roku 1996 v Trenčíne – Orechovom, kde som mal možnosť aj ja ho spoznať. Pôsobil som v susednej Drietome. Bol to človek, ktorý napriek veku mal mladistvého ducha.

Toto stretnutie s Kristom vy-

(Pokračovanie na 5. strane)

Nuž tak. Odvolili sme. Účasť bola pozoruhodná. Ozaj klobúk dole! Horšie je to už s mravným a duchovným stavom národa, za ktorý obetovali všetko svoje úsilie naši predkovia a mnohí aj položili svoje životy. Komunistická devastácia nás nechala pred tridsiatimi rokmi na prahu voľby. Mohli sme sa rozhodnúť ísť v šľapajách generácie, ktorá povzniesla svoj národ, alebo sa jednoducho viest' s úpadkom Európy, ktorý jej mocenské elity nazývajú progres.

Zvolili sme si to druhé.

Dokonca sme sa v mene onej

Nuž tak...

TEODOR KRIŽKA

progresívnosti pustili navzájom do vlasov. Vznikol fenomén Mečiar, pod nohy nám ktosi hodil kauzu zavlečenia prezidentovho syna, o ktorej by sme mohli hovoriť skôr ako o spravodajskej hre. Dnes už túto kauzu prekryla kauza dvoch zavraždených. V každom prípade vidieť tu stopy manipulácie, zneužitia na politické ciele. V spravodajských hrách sa všade vo svete rozbuškou na prevraty a revolúcie stáva tzv. sakrálna obeta. Ničto, čo spustí davovú psychózu. Tak tomu bolo aj v Prahe v novembri 1989, aj v zápase s Mečiarom, aj v boji proti Ficovi, resp. skôr v boji za udomácnenie progresívneho úpadku.

Dobrou správou volieb je, že síce o chlp, ale predsa len mediálni favoriti liberálneho progresu pohoreli na celej čiare. S nimi automaticky musel pohorieť aj Hlina s KDĽ, ktoré zaťalo zuby natoľko, až si prehryzlo nielen vlastné pery, ale aj vstup do parlamentu. Zavŕšil sa tak jeden z utopických pokusov spolupráce s liberalizmom v zmysle múdrosti: Ak nemôžeš na koňa vysadnúť, pokús sa ho viesť za ohlávku.

Poslnili sa v parlamente aj hlasy kresťanského konzervatizmu. To je však hádam koniec dobrých správ.

Ostatok je totiž o hodnotovom chaose, v akom sa Slovinci ocitajú. Víťazom volieb sa stal človek schopný hádam čohokoľvek. Nečitateľný, neuchopiteľný kaukliar, slovný žonglér, ktorého strana sa pomestí do výťahu, ibaže nevedno, kam sa tým výťahom vlastne chce dostať. Rád sa nechá prekvapíť, možno aj motyka vystrelí, ale najskôr vystrelí iba nestabilita, chaos a svár. Naostatok, čoskoro sa všetko prejaví naplno, napr. už v postoji ku geopolitickým otázkam, či sa víťaz prikloní na stranu Trumpa, Deep State, Bruselu, na stranu ruských záujmov, ktoré už siahajú k akémusi euro-ruskému súšťaťiu, zahrnujúcemu Nemecko, Taliansko, Rakúsko a Rusko, o ktorom už verejne hovoria niektorí propagandisti a analytici ruských tajných služieb..

Za Rogerom Scrutonom

Podakovanie a spomienka na veľkého filozofa

Dňa 12. januára 2020 svet prišiel o najväčšieho konzervatívneho filozofa našej súčasnosti. Zomrel Sir Roger Scruton. Tento článok má byť spomienkou na tohto veľkého muža, no zároveň aj mementom dnešnej liberalizujúcej sa doby.

Roger Scruton bol svetoznámy konzervatívny filozof a uznávaný autor viac než 50 publikácií venujúcich sa filozofii, estetike i politike. Keď sa ho pýtali, prečo je konzervatívcem, tak odpovedal, že radšej skúša veci zachovávať ako ich ničť. Presne takto chápal konzervatizmus a zachovanie tradičných hodnôt. Ako uchovanie toho dobrého, ako piliere našej civilizácie.

Konzervatívne postoje boli u Rogera Scrutona nemenné. Čo sa však menilo, bola doba, v ktorej jeho názory zaznievali. A tá doba bola stále menej prajná. Novinári zastupujúci liberálny prúd, či takzvanú progresívnu ľavicu, na Scrutona útočili rôznymi spôsobmi. Úplne bežné bolo, že z desiatok jeho kníh a stoviek článkov sa novinári z liberálneho košiaru snažili vytrhnúť nejaké vý- roky, za ktoré by ho mohli nálepkovať

Sir Roger Scruton

ako homofóba, islamofóba a neviem ešte akého -fóba.

Scruton napríklad vo svojej známej knihe „West and the Rest“ vy-

jadril obavu z rozmáhajúceho sa islamu, čo ihneď liberáli začali označovať ako prejav islamofóbie. V jednom rozhovore z roku 2007 sa zase vyjadril, že za normálny považuje zväzok muža a ženy, čím si u fanatic-kých liberálov zase vyslúžil nálepku homofóba.

Skutočný „hon na čarodejnice“ si však Roger Scruton užil v roku 2019, keď poskytol rozhovor redaktorovi ľavicovo-liberálneho periodika New Statesman. Tento takzvaný novinár však rozhovor prekrútil, mnohé pasáže povytrhával z kontextu a článok promoval na sociálnych sieťach v čo najnegatívnejšom svetle. Liberálna úderka potom spustila proti Rogerovi Scrutonovi rozsiahlu mediálnu kampaň, ktorá vyvrcholila jeho odvolaním zo všetkých verejných funkcií. Nič na tom nezmenil ani fakt, že napokon bolo dokázané, že ľavicovo-liberálne noviny rozhovor so Scrutonom zámerne upravili, čo napokon aj verejne priznali.

Dôkaz o mediálnej manipulácii a zavádzaní bol preScrutona len malou satisfakciou. Veď atmosféra názorového dogmatizmu, úzkostlivej politickej korektnosti a strachu čo i len vysloviť názor ostala nemenná a všadeprítomná. Pol roka potom, čo bol Roger Scruton po mediálnom ataku liberálno-ľavicovej kliky vyhodnený z práce, sa u neho prejavila rakovina.

Roger Scruton ešte poskytol niekoľko rozhovorov, v ktorých predpovedal, že konzervatívny hlas bude stále viac umlčovaný. Napokon 12. januára 2020 navždy utíchol aj hlas Sira Roberta Scrutona. Na druhý svet odišiel veľký obhajca pilierov európskej civilizácie, ctiteľ slobody prejavu, významný člen britskej vedeckej akadémie, ktorý bol právom označovaný za najväčšieho konzervatívneho mysliteľa našej doby. Česť jeho pamiatke.

MARTIN BELÚSKÝ

Prosba k priaznivcom Kultúry

Najľahšia forma podpory nášho časopisu je predplatné,
z ktorého príjem je predsa len o málo väčší
ako zo stánkového predaja.

Predplatiť Kultúru si môžete jednoducho
na e-maile: Ganisinova.Renata@slposta.sk

Nepoľavujte v ušľachtilom úsilí,
prispejte na číslo účtu Kultúry
v Slovenskej sporiteľni

IBAN

SK69090000000000170427664

Zakrátko si celé katolícke Slo-vensko pripomenie 70. ročie tragédie známej pod menom „barbarská noc“. V noci z 13.-14. apríla asi 350 ozbrojených príslušníkov bezpečnostných zložiek a rovnako veľký počet politicko-administratívneho a stranického aparátu napadol 56 mužských kláštorov a násilne odvliekol do štyroch tzv. sústreďovacích kláštorov – Pezinok, Šaštín, Sv. Beňadik, Podolíne, Jasov – 862 rehoľníkov. Vytýčeným cieľom tohto zásahu bolo „vyradenie rehoľníctva z verejného života“. Komunisti totiž pokladali rehoľníctvo za bojový predvoj „politizujúceho katolicizmu“. Boli presvedčení, že jedným z hlavných predpokladov budovania socializmu je likvidácia reholí.

Zásahy proti rehoľiam začali prakticky hneď po „víťaznom februári 1948“. Už v januári 1949 na nariadenie organizačného sekretariátu ÚV KSS orgány Štátnej bezpečnosti previedli „dôkladné prehliadky kláštorov dominikánov v Trenčíne, kláštor františkánov v Kremnici a jezuitského kláštoru v Ružomberku“. Úradná správa o výsledku tohto zásahu udáva, že „pri prehliadke boli zhabané potraviny a živý inventár nachádzajúci sa v kláštore“. Zhabané boli aj kláštorné budovy. Budova františkánskej rehole v Kremnici bola odovzdaná na používanie Miestnemu národnému výboru. Rovnako aj dominikánsky kláštor v Trenčíne, kde Okresný národný výbor „sa uzniesol, že v budove kláštoru budú zriadené detské jasle“. Podobne bola pre „občianske účely“ zhabaná aj väčšia časť jezuitského kláštoru v Ružomberku.

Ďalším viditeľným aktom komunistického nevráživosti bola deportácia maďarských benediktínov z Komárna. V júli 1949 prišiel neohlásene do ich kláštoru v Komárne oddiel ŠtB s vedúcim kultového oddelenia Povereníctva školstva, exkomunikovaným kňazom-saleziánom Dr. Jozefom Strakom. Dr. Straka dal zvolať všetkých rehoľníkov a prečítal im nariadenie Povereníctva, že behom štyroch hodín musia byť pripravení opustiť kláštor. Všetkých 16 rehoľníkov potom odviezli do internácie v Kláštore pod Znievom.

Dňa 26. februára 1950 vyhlásil prezident Klement Gottwald likvidáciu reholí za „úkol dne“. Na druhý deň tzv. cirkevní šestka (v tom čase v zložení: Alexej Čepička, Václav Kopecký, Viliam Široký, Ján Ševčík, Alois Petr a Emanuel Šlechta), schválila plán „na provedení centralizácie rehoľníkov v noci a najednou ve městech a vesnicích.“ Hneď nato predsedníctvo ÚV KSČ rozhodlo, že v rámci rozsiahlej propagačnej kampane, ktorá prebiehala od decembra 1949 a v ktorej rehoľníci boli predmetmi nenávisťných útokov, bude treba pripraviť proces s predstaviteľmi reholí, aby sa odhalila „reakčná a protištátna činnosť reholí“. Takto sa pripravovala vo verejnosti pôda na zahájenie akcie proti kláštorom – neskoršie známej pod menom Akcia K(láštorov).

Vykonávaný a hanebný súdny proces s predstaviteľmi reholí prebiehal v Prahe v dňoch 31. marca – 3. apríla 1950. Pred tribunálom stáli desiaty poprední predstavitelia piatich reholí (premonštráti, jezuiti, redemptoristi, dominikáni a františkáni). Obžalovaní boli obvinení zpodratnej protištátnej činnosti. Počas procesu a ešte dlho po ňom rozhlas a tlač

propagačne vyhlasovali kláštorov za hniezda reakcie, protištátnej a špiónskej činnosti.

Všetci obžalovaní boli odsúdení na ťažké tresty: redemptorista Ivan Mastiliak, profesor teológie na rehoľnom seminári v Obořišti (mimochodom, jediný slovenský rehoľník v tomto procese) bol odsúdený na doživotný žalár, opát premonštrátskeho kláštoru v Novéříši Au-

1954 postavení pred súd, obvinení, že aj oni rozvracali republiku a - podobne ako rehoľníci - aj oni sabotovali budovanie socializmu.

Akciu K – likvidačný zásah proti mužským rehoľiam na Slovensku v apríli 1950 – z poverenia sekretariátu ÚV KSS prevádzkoval Slovenský úrad pre veci cirkevné v spolupráci so bezpečnostnými zložkami povereníctva vnútra.

Sedemdesiat rokov od „barbarskej noci“

gustín Machalka odsúdený na 25 rokov väzenia, provinciál jezuitov František Šilhan na 25 rokov, opát premonštrátskeho kláštoru v Želive Bohumil V. Tajovský na 20 rokov väzenia, dominikán Silvester Brait na 15 rokov, redemptorista Jan Blesík na 15 rokov, františkán Jan Ev. Urban na 14 rokov, jezuita Adolf Kajpr na 12 rokov, jezuita František Mikulášek na 9 rokov, premonštrát Jan Barták, ktorý procese „prejavil ľútosť a spolupracoval s vyšetrovacími orgánmi“ na dva roky.

V prvej polovici februára 1950 krajské národné výbory poslali všetkým predstaviteľom kláštorov na svojom území dotazníky, v ktorých žiadali, aby boli okamžite vyhotovené a príslušným úradným miestom predložené kompletné inventáre všetkého hnutelného nehnuteľného majetku kláštoru. Súčasne museli všetky kláštorov predložiť zoznam všetkých obyvateľov kláštoru s podrobnými životopisnými údajmi a označením postavenia, t. j. či dotyčná osoba je kňaz, rehoľný brat (fráter), bohoslovec (klerik), novic, chovanec atď. Na základe týchto údajov bol vypracovaný tzv. prípravný plán. Podľa tohto plánu v marci 1950 stav mužských reholí na Slovensku vyzeral takto:

Rehoľa	Počet kláštorov	Počet pátrov (kňazov)	Ostatní obyvatelia kláštoru
Františkáni (OFM)	25	104	235
Salezijáni (SDB)	13	74	200
Jezuiti (SJ)	9	40	150
Verbisti (SVD)	4	24	160
Redemptoristi (CSsR)	9	38	72
Tešitelia (CC)	6	17	34
Premonštráti (OPraem)	3	11	29
Kapucíni (OFMConv)	2	13	26
Minoriti (OFMConv)	4	9	37
Milosrdní bratia (OH)	3	8	35
Lazaristi (CM)	4	10	25
Dominikáni (OP)	2	11	19
Piaristi (SchP)	4	14	14
Benediktíni (OSB)	1	10	10
Palotíni (SAC)	1	1	2
Školskí bratia (FSC)	3	-	42
Spolu	96	94	1066

V prvom marcovom týždni boli do väčších a dôležitejších kláštorov vyslaní tzv. vládni zmocnenci. Prichádzali v dvojiciach; jedného vymenovalo Povereníctvo školstva (kultové oddelenie), ktoré viedol Ladislav Novomeský a druhého Slovenský úrad pre veci cirkevné, na čele ktorého stál Dr. Gustáv Husák. Iróniou osudu o rok neskoršie (6. feb. 1951) boli obaja likvidátori reholí, Husák i Novomeský, zatknutí. V roku

Pôvodne sa táto likvidačná operácia mala realizovať začiatkom apríla, ale kvôli veľkonočným sviatkom (v roku 1950 Veľkonočná nedeľa sa slávila na 9. apríla) bola odložená a konala sa v noci 13./14. apríla. V túto noc (známu pod menom, ktoré jej dal kardinál Ján Ch. Korec, ako „barbarská noc“) bolo na Slovensku prepadaných 56 kláštorov patriaci-chšiestim rehoľiam a rehoľníci (počtom asi 860) boli sústredení do piatich koncentračných („sústreďovacích“) kláštorov:

1. Predstavení reholí a „reakční mníši“ boli sústredení do kapucínskeho kláštoru v Pezinku.

2. Príslušníci františkánskej rehole boli sústredení do saleziánskeho kláštoru Sv. Beňadiku.

3. Saleziáni boli sústredení v Šaštíne (a odtiaľ neskôr premiestnení do Podolíne).

4. Jezuiti boli sústredení v premonštrátskom kláštore v Jasove (a po krátkom čase premiestnení do Podolíne).

5. Tešitelia, redemptoristi a baziliáni boli sústredení v kláštore redemptoristov v Podolíne.

V nasledujúcich dňoch boli deportovaní do Podolíne misionári Božieho Slova („verbisti“) dominikáni s milosrdní bratia a v noci 3.-4. mája

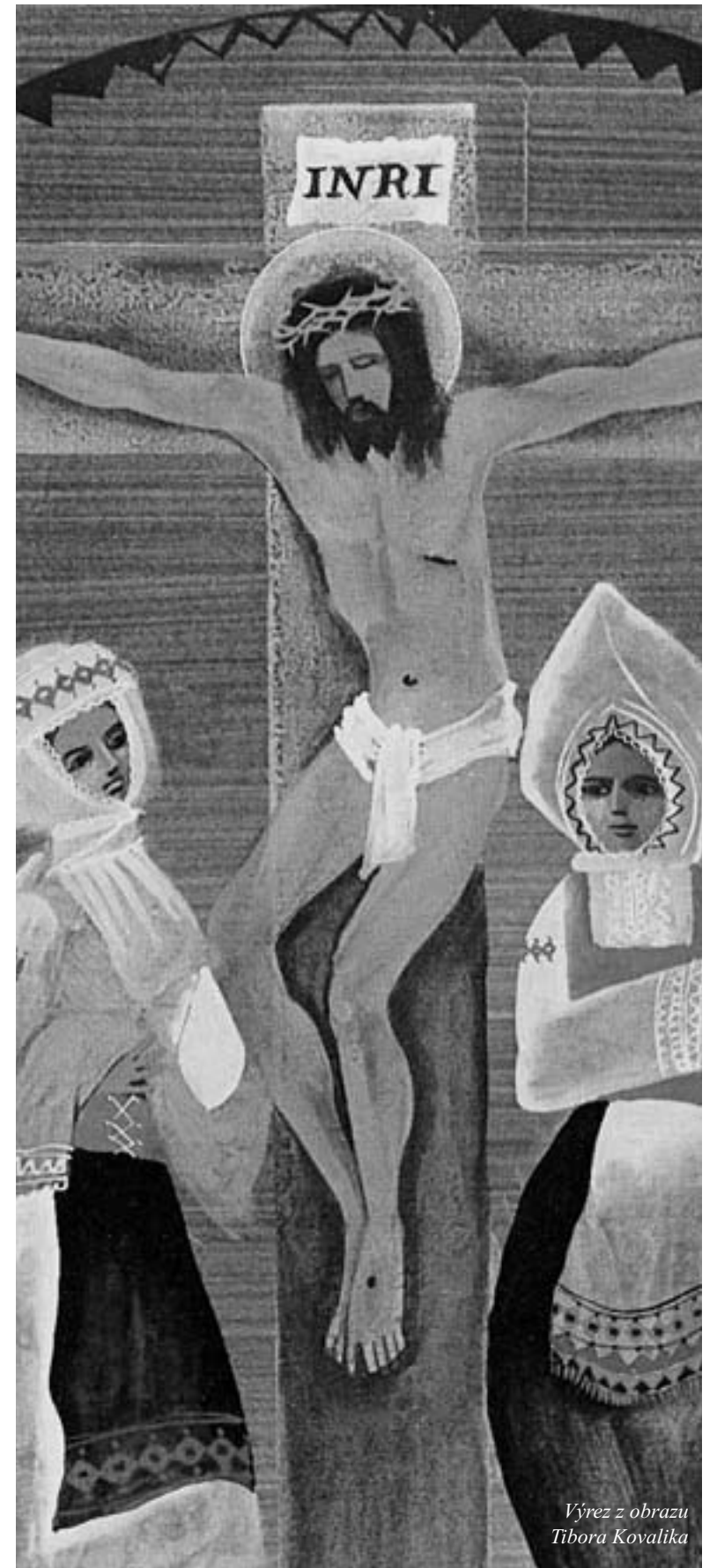
Sústredení rehoľníci boli vystavení sústavnému psychologickému a fyzickému nátlaku, aby vystúpili z rehole. Najmladší chovanci boli poslaní domov k rodičom, frátrov a študentov sľubmi a vyhrážkami prehovárali prejsť do civilného zamestnania. K tomuto účelu sa usporiadali pre nich rozličné preškoľovacie kurzy, alebo boli nasadení ako brigádnicovia na všelijaké „stavby mládeže.“

likvidátorov, v priebehu 14 mesiacov (t. j. do leta 1951) do verejnej duchovnej služby prešlo 95 rehoľníkov. V tom istom čase do civilného zamestnania prešlo asi 200 rehoľných bratov.

V lete 1951 bolo pod komunistickým dozorom vsústreďovacích kláštoroch už len asi 280 rehoľníkov, z toho 37 ťažko chorých a nevládných.

Naši prehorliví komunisti boli posadlímyšlienkou „očistiť Slovensko od mníchov“ a vytýčili si to ako stranický cieľ k 35. výročiu Veľkej októbrovej revolúcie. Na pomoc im prišli súdruhovia z českých krajín, ktorí boli ochotní prijať na prácu do pohraničia zdravých a práce schopných rehoľníkov. A tak v rámci tejto bratsko-súdrúžskej pomoci boli zdraví a nie príliš vekom pokročilí rehoľníci postupne premiestnení na prácu do Čiech (180 osôb). Chorí a vekom poznačení rehoľníci boli pridelení k svojim príbuzným a keď nemali nikoho, boli odovzdaní do starostlivosti Charity. Koncom roka 1952 sa Slovenský úrad pre veci cirkevné už mohol chváliť, že „na Slovensku už prakticky niet mníchov.“

FRANTIŠEK VNUK

Výrez z obrazu Tibora Kovalíka

VLASŤ

Vlasť nie sú iba háje, rodné strechy,
vlasť, to je taktiež nezatlkať hriechy.

Vlasť nie sú iba vrchy s výhľadmi a s hradmi,
vlasť, to je padni, komu padni.

Vlasť, to sú viny, ktoré neobielia
pochlebovači ani nepriatelia.

Vlasť ani more dechtu nepošpiní
a špinu nezmyje z nej more medoviny.

Vlasť, to je pokus celou silou
žiť každodenne, pokiaľ sa dá, bez omylov.

Vlasť sotva by mi ukradol či zlomil,
kto ohovorí moju čnosť či omyl.

Vlasť nie je len med z čerstvých včelích plástov,
len pravda popri láske smie sa nazvať vlasťou.

Vlasť nie je plameň cyklámenu.
Vlasť žiada srdce, preto neklame mu.

A zamat srdca vlasť má za mat'.
A matke ani lotor neopováži sa klamať.

POPOL

Možno som ľahostajný, možno drzý,
neviem však viac, len s tebou roním slzy,
nie miesto teba, s tebou, čo si drzá,
len aby k láske viedla každá slza.

Čistota kreslí holým po holom,
po bielom čele bielym popolom.
Z popola klíči život dookola,
aby sa vrátil spiatky do popola.

Len srdce, ktoré horí, slúžiac pokorne,
zaslúži si česť, že aj spoločne.
Zakaždým, keď som s tebou ruky zopol,
v modlitbe zháram v lásku, v biely popol.

Som ako na vrcholci smreka drozd,
dost' čierny som, no aj spievam dost',
trhám si hrud', nech do kvapky sa rozdá
spev - moja krv, tá biela vlajka, drozdia.

DETI

Mám jedno dieťa. Keď mi ústa mlčia,
svet vidí sa mi zlý a krása klamná,
to milé dieťa, vlastne moje vnúča,
hovorí, píše, nádeja sa za mňa.

Keď sa mi vidí doba ako pre psa,
bez zbytočných gest zovrie moju ruku
a vodieva ma, vidomého slepca,
po stopách ticha z druhej strany hluku.

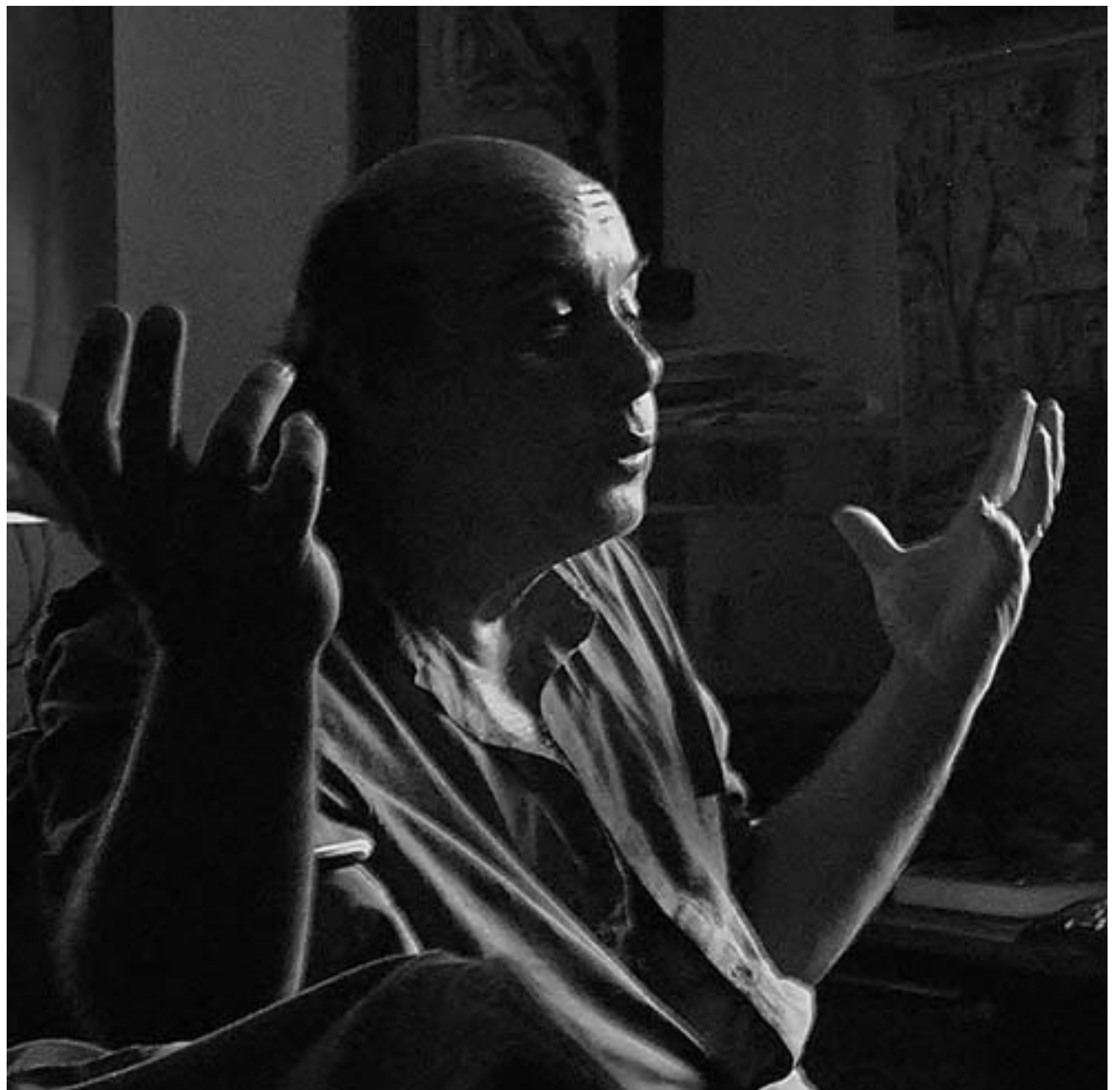
Už by som dávno, dávno zomrel asi,
ako Jób žil tu obsypaný vredmi.

S vnúčatkou spiatky do Edenu krásy
vraciam sa, svet zas nezdá sa mi biedny.

Stačí, ak s vnukmi rozbalíte kriedu,
dni rozštepocú vtákmi po prílete.
Dovoľte deťom, nech vás smutných vedú
do básní, nič to, že ich nepíšete.

TEODOR KRIŽKA

Len srdce, ktoré horí, slúži pokorne

Dieťa si nosí v krvi bukolicu,
píš'alku v kostiach, no a v nôžkach výstup
na horu Sinaj, k horiacemu kriku -
vnúčik môj, kňaz môj, spovedník, môj biskup.

KAVKY

Do sadu kavky s krikom vnikli, sad
premenil sa hneď na bod toho zlomu,
za ktorým pľúca chce sa vykričať,
no na potvoru práve nemáš komu.

Tak sa len kúpeš v kavčej perleti,
v tom neprestajnom hlučnom splave peria
a kavky, hmýriace sa planéty,
načúvajú ti, azda ti aj veria.

Akoby sa len rodil poriadok
z chaosu krídel na počiatku dejín,
z oblohy padá temný výsadok,
zlietli sa kavky, ale dobre je im.

Na neuverenie či len napodiv
dobre je s nimi nadšeniu i smútku,

akoby som sa práve narodil,
keď na rakvu mi ktosi hodil hrudku.

Tak na smiech svetu trčím opodiaľ,
odetý v kavčom kriku... Odpusť, synak.
K bláznovstvu ma nik nikdy nepozval,
a predsa inak nesmiem, neviem inak.

ČIERNY SORBONNA

Len taká banda, zomrieť hotová
za Krista na Lebečnom kopci.
Vrátia sa domov z Leopoldova -
sivejší, stále ešte chlopci.

Z Mírova idú ako spod Sitna
rytieri, mukli z uránových baní.

Obloha nad nimi je blankytná,
chladno je Bohu v milosrdnej dlani.

Viažu si uzlík kúskom povriesla,
bez kriku, tichučko len, v bázni.
Na svetlo vlast' v ich srdci vyniesla
lásku a múdrosť, krehké zdravie z lázni.

Pred každým krížom - len sa uklonia,
vychudnuté a zvráskavené deti.
Naostatok im čierna Sorbonna
vydala diplom - trpitelia, svätí.

ČIŽMY

Už znova strhávam sa v spánku,
nie preto, že mám azda malý príjem,
ale že necítievam pery, ani hánku,
len blížiaci sa vrzgot cudzích čižiem.

Dupocú po mne, čokoľvek sa stane,
zo severu i z juhu, lebo mali nápad
bodákmi o zem pribit' moje dlane,
z východu prišli, na rade je západ.

Hostinu nám vždy takto okorenia,
tak robia dnes, tak robili to predtým.
Tak križujú nám všetky pokolenia,
raz chudobou, raz šibenickou svätým.

Spamätajme sa, moji drahí blížni,
kým je čas, kým sa ešte môže
nekl'aknúť, nebozkávať čižmy
vojsk, ktoré po nás maširujú, Bože!

PO BÚRKE DÚHA

Po búrke dúha, dážd' a slnko, skrátka
nádhra, aká takmer nemá dna.
Takto vie krásne milovať len matka -
bezmocná, slabá, celkom nevládna.

Ozaj len nežne, iba celkom trošku
trestá ma, nahnevaná neveľmi.
Tak búrka v kraji na každučkú plôšku
maľuje farebnými pastelmi.

Kde sa len dotknem, už aj štetcom rytmu
hviezdny prach zotriem z krídel motýľa.
Tým prachom krmím báseň, nenásytnú
po láske, ktorou by sa opila.

NARUBY

Som vesmír, lenže celý naruby,
to nekonečno krásnej záhuby,
tá všednosť, čo sa stáva jasom sviatku,
ten koniec, lenže stále od začiatku.

Boh si ma ako kabát vyvracia,
ľudskou sa stáva koža zvieracia
a v srdci vytie krvilačných zverov
stane sa vierou, zmyslom, jeho mierou.

Na tvári smiem si celý vesmír niest',
tú bezhraničnosť blikajúcich hviezd,

tie iskry z božsky krútiacich sa brúsok,
tú nekonečnosť, čo má meno kúsok.

Na ústie chce sa prameň podobat',
k oblohe strmo stúpať vodopád,
a ja si túžim spevom trhať pl'úca,
raz na spev v samom Bohu rozplynúť sa.

Chce sa mi všetko v Bohu, napríklad
z rúk do rúk sa mu s pieskom presýpať,
len ako prach, ba menej ako prášok,
ako čas v lunách hodinových čiašok.

Keď prepadám sa, je to záhada,
vesmír sa vlastne do mňa prepadá,
smrťou sa človek do života zrúti,
tak navzájom sme v sebe prepadnutí.

Tu v prítomnosti som len chvíľu host',
budúcnosť prepadá sa v minulosť,
aby v nej uložila zopár vlastných kostí
do prazákladov inej budúcnosti.

Nov prevracia sa na spln mesiaca,
spln mesiaca sa na nov prevracia,
tak hviezdy vo mne moje vnútro pozvú
obrátiť sa a stať sa časťou kozmu.

Počiatok s koncom si ma zauzlí
pevnými, neviditeľnými motúzmi,
no mimo nich by som len trápne mrzol
podobne ako v prázdne márný uzol.

Som rieka, ktorá ešte netuší,
že vodopádom bude na duši,
ale už nahor lámam sa a padám,
ja - vesmír, ja - prach, a ja - človek Adam.

POČTY

Nohy ma už viac dobre nenesú,
i gestá stratili už noblesu,
častejšie ku mne chodí miesto smiechu
smútok a zábudlivosť pre útechu.

Čoraz viac vecí mávam navyše,
postačí mi len v okne zátišie,
slipečky, mačky, vernosť psíka biela,
chradnutie môjho starnúceho tela.

Občas ma predsa chytá panika,
život však milosrdne zaniká,
je ako žiak, čo na tabuli maže
strádanie, ak je príliš plné tiaže.

Bez slov i bez hlások a bez písmen
samého seba znova napíšem.
Keď ráno vstávam, nanovo vždy vznikám.
Ešteže k Bohu nemusíme nikam.

KAM BY SOM ŠIEL

Kam by som šiel,
keď s dušou v láske chromou
predsa len mám svoj domov,
veď s tebou, láska,
aj keď si len chromá,
som doma, znásobený dvoma.

Neopúšťaj ma, žijem z tvojich zásob,
ešte ma chvíľu násob,
nástožčivejšie ako ovad
v láske sa túžim rozhojňovať.

S tebou mám nad hlavou vždy strechu,
deravú, plnú hriechu,
na tvár však prostred zimy
iba jar naprší mi.

Si rana, ktorá mokvá,
si všetky moje okná,
si na dome ten komín,
čo svojím dymom chromým

po nebi píše básne,
aj keď mi v peci zhasne.
Si môj bod zlomov,
si však môj domov,

čo na mňa krásne, nástožčivo vrieska,
si minca na dne vrecka,
si modlitba, vždy pomalá, no inak,
pomalší predsa len je slimák.

Uprostred tektonických zlomov
jedine láska je môj domov.
Zem pod nohami každú chvíľu praská,
zachytiť môj pád môže iba láska.

KÁVA S KLASIKOM

Sto rokov meškám,
odpuť, brat môj v básni!
Zdržal som sa len pre bláznovstvo mód,
no nekúpil som žiadnu márnosť za sny,
a odpočinok prišiel celkom vhod.

Už som tu s tebou, pri káve a hádke.
Krása nám obom inak trhá hrud',
no utrpenie býva také sladké
pre horkosť v ústach, pre vášeň a stud.

Je sláva malá a je sláva veľká,
častejšie je však rozbíjanie sôch.
Nepredali sme za blýskavé skielka
svedomie,
mincu v banke menom Boh.

Šermuje parou vrúcnosť oboch šálok.
Jas vtíha oknom.
Z kaviarenských sál
dolieha šum.
No nik z nás nemá nárok
na zmysel ticha,
ak by sa ho bál.

Parlamentné voľby v SR 2020 Od blamáže s Čaputovou k blamáži s Matovičom

V parlamentných voľbách v SR konaných vo februári roku 2020 boli karty rozdane nasledovne:

Obyčajní ľudia (Matovič a spol.) získali 53 mandátov; SMER (Pellegríni + Fico a spol.) dostali 38 mandátov; Sme rodina (Kollár a spol.) získali 17 mandátov; Ľudová strana naše Slovensko získala 17 mandátov; SAS (Sulík a spol.) získala 13 mandátov; Strana za ľudí (Kiska a spol.) získala 12 mandátov.

Toto rozdelenie mandátov umožňuje vytvorenie nasledovných pravdepodobných vládnych koalícií:

1) Obyčajní ľudia + Sme rodina + SAS + Strana za ľudí s ústavnou väčšinou;

2) Obyčajní ľudia + Sas + Strana za ľudí s prostou väčšinou 78 poslancov

Kto prehral:

Róbert Fico + Peter Pellegríni; veľkohubý megalomán Andrej Danko; Obojstranný až viacstranný Béla Bugár.

Smer doplatil na opotrebovanie, vládne už príliš dlho a dobehli ho niektoré ekonomické kauzy a kauzy v súdnictve. SMER väčšinu týchto kauz (napr. kauza Kočner) nezaložil, ale za jeho vlády pokračovali a ďalej sa rozvíjali a nakoniec propaganda v súkromných masmédiách a dokonca vo „verejnoprávnej“ televízii ich prišla výlučne SMERU. SMERU oprávnene vo voľbách uškodilo, že jeho nominantom na poste ministra zahraničných vecí bol judáš Lajčák. Ten mal svoje prsty v dojednávani a príprave tzv. Marakéšskeho dohovoru o migrácii a v utajených prípravách na zmluve o zriadení vojenských základní USA na území SR! Keď tieto utajené rokovania presiakli na verejnosť, Lajčák sa zachoval drzo a arogantne voči svojim kritikom. Lajčák, ktorý študoval vo vtedajšom ZSSR, nebol očividne vo vtedajšej ateistickej Moskve poučený ako skončil Judáš!

SMERU nepomohla ani výmena na poste premiéra a volebného lídra v osobe Petra Pellegríniho s jeho líciami jamkami, ktoré vraj vzrušujú nielen niektoré ženy, ale dokonca istú kategóriu mužov.

Taký Richard Sulík, ktorý údajne 14-krát raňajkoval s Kočnerom a dal sa pritom ako totálny blbec dokonca nafilmovať, ten Richard Sulík, ktorý urobil z NR SR, ktorej bol vtedy predsedom, akúsi pobočku mafiána Kočnera, čo sa napríklad prejavilo pri voľbe Jaroslava Trnku za generálneho prokurátora. Sulík je extrémne protislovenský, čo ukázal pri kontroverzii so sochou Svätopluka, inštalovanou v tej dobe na bratislavskom hrade. Okrem toho, že jeho plány v sociálnej a ekonomickej oblasti a v zdravotníctve, ako aj v školstve sú zamerané proti vitálnym záujmom väčšiny obyvateľstva SR je Sulík ťažkým psychopatom aj z iného hľadiska. Z vnútra SAS prenikajú informácie, že Sulík si tajne nahrával aj svojich straníckych kolegov. Teda nie

len jeho bývalý kolega s veľkými ušami vo funkcii Ministra obrany, ktorý nechal odpočúvať kdekoho, ale aj sám „veľký“ Richard! Odpočúvanie zasiahlo teda ako Korona vírus celé SAS! Riško tiež neudržal balónik, ako ho k tomu vyzývala Iveta Radičová a rozbil vtedajšiu vládnú koalíciu. Jeho ideálom, ktorý osobne prezentoval, je presťahovať sa do Austrálie a kúpiť si tam domček. Držíme mu palce, aby sa mu jeho plány v osobnom živote vydarili.

K megalomanovi Dankovi, ktorý srdnato bojoval proti Ľudovej strane naše Slovensko a vždy sa mu to nevyplatilo. Minule pri voľbách do EP, kam sa dostali Kotlebovci, ale nie ani všetkými masťami mazaný a všetky kotrmelce a kádrové prevraty a premety v SNS prežijú architekt Paška! A teraz katastrofa v parlamentných voľbách! Kotlebovci sa tak stávajú akýmisi Mene tekel SNS. Nepomohlo mu ani, že bol iniciátorom vyzvy proti antisemitizmu v NR SR. Vraj sa k tomu zaviazal šéfovi KNESSET-u, t. j. parlamentu Izraela. Slovenský volič mu však dal najavo, že si nepredstavuje na poste predsedu NR SR osobu, ktorú úkolujú v zahraničí.

Kto podrobnejšie sledoval slovnú politickú scénu, si nemohol nevšimnúť, ako začala v období, keď bola SNS takmer v zabudnutí poskytnúť vtedy úplne neznámemu Dankovi neprimerane veľký masmediálny priestor súkromná televízia TA3. Tak bol pripravovaný zo zahraničia rozkladný element národných síl na Slovensku, ktorý ju vykonával v rúchu baránčom!

Ťažkého ekonomického zločinu voči občanom SR sa SNS, ktorej sekundovali SMER a Most Híd dopustili rukou spoločnou a nerozdielnou nákupom zastaralých a predražených stíhačiek F16, ktorých prínos k obranoschopnosti SR je prinajmenšom veľmi diskutabilný! Na províziách za tento megakšeft sa museli všetci vymenovaní účastníci „spravodlivo“ šabnúť, lebo v opačnom prípade by sa medzi sebou kruto poruvali! Je aktom časej spravodlivosti, že všetci aktéri v parlamentných voľbách pohoreli! Ako pikantériu k tejto téme možno uviesť, že „vojenský analytik“ Naď, ktorý sa stal za stranu Obyčajní ľudia poslancom parlamentu a je možným budúcim Ministrom obrany SR tvrdí, že táto zákazka bola predražená o miliardu Eur!

Najväčším víťazom parlamentných volieb sa stal podnikateľ s pochybnými podnikateľskými a daňovými metódami Igor Matovič. Ten sa netají svojou ambíciou stať sa premiérom vlády, ktorá by disponovala v NR SR dokonca ústavnou väčšinou a na jej základe by zmenila Ústavu SR! Predseda SMERU označuje Matoviča za poloblážna v čom sa však zásadne mylí! Matovič totiž nie je v žiadnom prípade polo!

Positívnu správou je, že sa

do parlamentu nedostala koalícia PS a Spolu. Záprah narkomana a dokonca dílera drog, 36 ročného Trubana a brblavého politika Beblavého, ktorý podcenil elementárnu mieru intelektu voliča a dokonca sa pokúšal vydávať za tzv. nového politika, hoci v politika pôsobil už za éry Dzurindu v relatívne vysokej pozícii a dokonca skôr ako Robert Fico! Takáto bezočivosť musela odradiť nejakého potenciálneho voliča tejto dvojkoalície! Súčasne to predstavuje nepriamu facku prezidentke Čaputovej, lebo strana Spolu je jej „rodnou“ stranou.

Svoj osobný cieľ a síce získanie poslaneckej imunity chrániacej ho pred trestným stíhaním si splnil ex-prezident Kiska, hoci mal vyššie ambície vo vŕahu k počtu voličských hlasov, čím sa po voľbách netajil. Disponuje tak dvojitou a dvojakou bariérou pred trestným stíhaním. Tú druhú predstavuje prezidentka Čaputová, ktorá disponuje právomocou zastaviť jeho trestné stíhanie, čo aj v minulosti naznačila. Náš kriminálny je predseda náš a preto ho treba chrániť. Kiska vytvoril nový, snáď aj vo svetovom meradle precedens, keď sa uchádza po odchode z nominálne najvyššieho postu prezidenta o získanie nižšieho postu premiéra, či dokonca len poslanca.

Do parlamentu sa nedostalo opäť KDĽH. To kleslo veľmi hlboko, keď malo na čele krčmárskeho podnikateľa a násilníka, ktorý v NR SR dokonca pred kamerami fyzicky napadol svojho poslaneckého kolegu, rozlieval po chodníku mlieko a pod. Politické subjekty spájané s kresťanstvom sú vždy spájané s akousi pokojnou silou a v žiadnom prípade nie s násilníckymi excesmi!

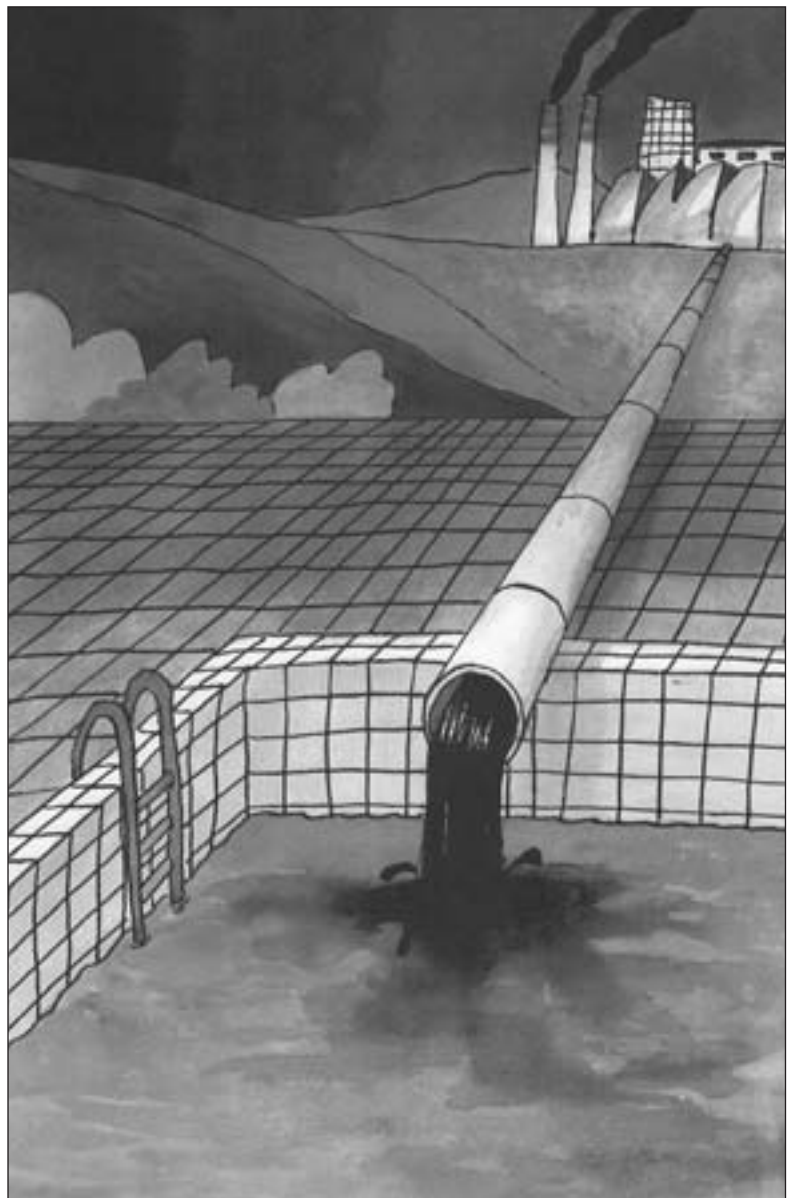
Do NR SR mieri po druhýkrát strana multitatka a podnikateľa Borisa Kollára. Ten kŕmi voličov svojím naratívom podľa ktorého jeho babička bola v koncentračnom tábore, že vyrastal v chudobných pomeroch s matkou samoživiteľkou a že svoj značný majetok nahonobil vlastnou pričinnosťou, keď usilovne tlačil svoj zmrzlinársky vozík k zákazníkovi, až si nahonobil nehnuteľnosť až hen v Kalifornii. Skutočne dojemná story, ale len pre detičky v materskej škôlke a priznajme si aj pre niektorých neinformovaných voličov!

Český bezpečnostný expert Andor Šándor to vidí ináč. Poukazuje na multitatkovú konfluenciu s mafiánmi a ich činnosťou a preto ho považuje za bezpečnostné riziko nielen v prípade ak by sa podieľal na vládne, ale dokonca aj v pozícii radového poslanca!

Prepestrá a nepríliš pohľadná je politická scéna v SR vygenerovaná poslednými parlamentnými a predtým prezidentskými voľbami. Ale ako hovoria Nemci: Schlimmer geht immer, alebo v slovenskom preklade Vždy môže byť horšie!

Zo skicára Andreja Mišanka

Do Švédska utiekla zo strachu pred občianskou vojnou, ktorá vypukla v jej rodnom Somálsku. Mala devätnásť a hlavu plnú idealistických predstáv – snívala o bezpečnom živote v slobodnej, demokratickej spoločnosti, ktorá ctí slobodu i práva žien. Dnes jej ťahá na päťdesiat a ilúzie už dávno stratila. Oči jej otvoril radikálny islam. Konvertovala na kresťanstvo, kvôli obavám o život musela podstúpiť zmenu identity. Odvážna aktivistka MONA WALTER prináša necenzurované svedectvo o krajine, ktorá sa „podvolila“ bez boja.

- Narodila si sa v Mogadiše, hlavnom meste prevažne moslimského Somálska, kde si žila do svojich devätnástich rokov. Ako si na toto obdobie spomínaš?

MONA WALTER: - V Somálsku sme mali diktátorský režim, ale neplatilo u nás islamské právo šaría. Hoci sme moslimskou krajinou, nežili sme podľa neho. Veľká väčšina Somáľčanov sú moslimovia, sunniti. Mali sme však svoju vlastnú africkú kultúru, ktorá je veľmi odlišná od kultúry islamskej. Pamätám si, ako ľudia chodili do mešity, modlili sa... a to bolo asi tak všetko. Človek videl imáma len príležitostne – napríklad vtedy, keď sa niekto narodil, vydával, ženil, alebo keď niekto zomrel. Pamätám si, že niektorí ľudia oslavovali Ramadán a iní zase nie. Náboženstvo bolo vecou voľby. Človek si mohol vybrať, nikto nebol do ničoho nasilu tlačенý. Somálsko bolo sekulárnym štátom a mali sme naše vlastné právo, naše vlastné zákony. Naším Bohom bol Alláh, prorokom Mohamed. Podrobnosti som ale nepoznala, Korán som ako mladá napríklad nikdy nečítala. Nevedela som, kto bol v skutočnosti Mohamed a čo všetko robil. Vyrástla som teda v takomto prostredí. V socialistickom prostredí. Náboženstvo nebolo nijakým problémom. Nikto ho príliš neriešil, nikto nikoho do ničoho netlačil.

Do Švédska si pred somálskou občianskou vojnou utiekla v roku 1994. Podľa tvojich vlastných slov si bola nadšená zo svojej novej domoviny, z modernej demokratickej krajiny, kde sa ženy nemusia biť za svoje vlastné práva. Práve tu si však natrafila na niečo, čo ťa prekvapilo a šokovalo...

Až tu, vo Švédsku, som objavila náboženstvo a skutočnú tvár islamu. Až vo Švédsku som bola nútená žiť podľa Koránu a podľa islamského práva šaría. Bola som veľmi šokovaná tým, že moja viera v skutočnosti učí ľudí, aby nenávideli moslimov, neveriacich ľudí. A to všetko sa paradoxne dialo v krajine, kde sú skoro všetci ateisti – Švédsko je západný štát, sekulárny, demokratický. Demokracia je protipólom islamského práva šaría. Bolo mi povedané, aby som v ideu demokracie neverila a nenásledovala ju, pretože je zlá, má na nás moslimov zlý vplyv, chce nás zmeniť. Nesmela som sa ani kamarátiť s neveriacimi. Každý piatok som musela chodiť do mešity, kde sme sa s imámom modlili za to, aby Alláh týchto neveriacich oslepil, zničil. Židov aj kresťanov. Imám nám kázal o tom, že sú to nepriatelia, ktorých krajiny raz prevzeme. Hovoril o tom, že moslimské ženy nesmú protestovať, keď sa ich muž rozhodne oženiť sa s ďalšími ženami

za účelom plodenia čo najväčšieho počtu detí. V islame totiž muž môže mať až štyri ženy. V tom mala byť naša výhoda, keďže neveriaci majú detí málo. Švédske právo však nepovoľuje mužom mať dve manželky, muži sa preto ženili potajomky. A moslimské ženy museli byť ticho, nesmeli sa proti tomu búriť. Nechápala som to a kládla som si mnohé otázky. Nenávidíme ich kultúru, nenávidíme ich životy, nenávidíme všetko – ale je v poriadku, že od nich berieme peniaze?! Bolo mi povedané a vysvetlené, že

Oni len žijú podľa islamského práva. Oni sú v podstate „dobrí moslimovia“, pretože robia len to, čo im káže ich svätá kniha. Islam ich totiž učí, že majú nenávidieť neveriacich, dobýjať ich krajiny, znásilňovať neveriace ženy. Najnechutnejšie verše, ktorých je v Koráne viac ako sto, hovoria práve o tomto – o nenávisti, o terorizovaní, vraždení neveriacich, nemoslimov. Židia a kresťania sú pre nich len opice a prasce.

- Všetko, o čom hovoríme, tá nakoniec priviedlo k tomu, že si sa

znásilnia, je to jej chyba a jej vina. Šaría hliadkynás preto vyzývali k tomu, aby sme sa viac zahaľovali. Ako komunita sme boli pod neustálym tlakom. Trest smrti za to, že človek opustí islam, platí vo viac ako päťdesiatich krajinách sveta. Človek si pod touto hrozbou nesmie dovoliť ani nič kritizovať – napríklad proroka Mohameda. Mohamed bol pritom násilník, človek plný nenávisti, kázal o tom, že neveriacich treba okrádať, zabíjať, brať ich ženy za sexuálne otrokyne. „Kázal“ veci, ktoré dnes jednoducho nie je možné akceptovať.

práve kresťanstvo bude pre teba tou správnu cestou?

MONA WALTER: - Veriacou som sa stala v roku 2005 alebo 2006. Jedna z mojich príbuzných sa tiež stala kresťankou a kvôli obavám o život musela utiecť do Veľkej Británie. Jedného dňa mi zavolała a povedala mi o Biblii. O mojom ateizme nevedela, bolo to niečo, čo som uchovávala v tajnosti. Bála som sa toho, ako by reagovali ľudia. Na jej podnet som teda začala študovať Bibliu a bola som veľmi šťastná. Zapáčila sa mi Ježišova cesta a veľmi som ju ocenila

Exmoslimka Mona Walter: Odvážne svedectvo z islamistického Švédska

tak to chce Alláh – aby nám dávali peniaze, poskytovali nám vzdelanie zadarmo, bývanie, zdravotnú starostlivosť, všetko. Bola som šokovaná, s týmto som sa v Somálsku nikdy predtým nestretla. Svoj prvý článok na túto tému som publikovala v roku 2014. Okamžite sa mi začali vyhrážať smrťou, tým, že znásilnia mňa aj moje deti, zabijú môjho muža. Musela som si zmeniť identitu a presťahovať sa na nové miesto. V roku 2015 som bola dokonca fyzicky napadnutá - na ulici, v strede dňa! V ten istý rok som sa ocitla v štvrti Rinkeby, známej kvôli vysokému počtu imigrantov. Novinárom švédskej televízie som chcela ukázať situáciu, ktorú vládne. Mladí moslimovia na mňa pľuli, nadávali mi do kresťanských kuriev, vykrikovali: „Toto nie je Švédsko! Toto je naše územie!“ Takáto je realita. Toto je islam. Keď niekto tvrdí, že títo mladí muži sa radikalizujú, ja poviem, že to nie je celkom pravda.

svojej viery vnútorne vzdala. Stala sa z teba ateistka. Hrozí niečo moslimovi, ktorý zanevrie na islam?

MONA WALTER: - Ak sa človek vzdá islamu, podľa islamského práva má byť zabitý. Vo Švédsku je veľa moslimov, ktorí sú o tom presvedčení. Oni sa nestarajú o demokraciu, slobodu vierovyznania alebo o švédske zákony. Oni majú svoje vlastné – právo šaría. Islamisti financovaní z Kataru a Saudskej Arábie nenávidia čokoľvek národné, napríklad vlajky. Pamätám si, ako sme raz oslavovali národný deň Somálska – príslušníci tzv. šaría hliadok, ktorí sledujú dodržiavanie islamského práva, nám vlajky zabavili a roztrhali. Nenávidia našu somálsku kultúru, tanec, muziku, oblečenie. My Somáľčania pochádzame z horúceho prostredia, naše tradičné oblečenie je preto veľmi vzdušné, ľahké, veľa odhaľuje. Podľa islamu má ale žena skrývať svoju krásu, aby nebola atraktívna pre mužov - ak ju

Ja som všetky tieto svoje zistenia zdieľala ľuďmi, so ženami. Dávala som im čítať pasáže z Koránu, upozorňovala som ich na hrôzy, ktoré sú tam napísané. Vtedy som už bola ateistka, hoci som sa s tým nikdy nikomu nepriznala. Dôsledky by boli pre mňa hrozivé. Naďalej som bola súčasťou somálskej komunity, podporovala som ju. Keby ľudia v nej vedeli, že som sa odklonila od viery, nebola by som tam viac vítaná. Tak som sa pretvarovala, predstierala som, že je všetko v poriadku. Fungovala som takto mnoho rokov. Naozajstný život „dobrej“ moslimky som žila len prvé tri roky po príchode do Švédska. Po tom, čo som o islame zistila, som jednoducho nemohla ďalej. Bolo to úplne proti všetkému v čo som verila, proti všetkým ideálom, ktoré som mala, proti mojej podstate.

- A potom, jedného dňa...si objavila Boha a Bibliu. Ako sa to celé udialo a prečo si nadobudla pocit, že

– sama som hľadala mier a pokoj, lásku. Bola som šťastná, keď som zistila, že Boh v kresťanskom ponímaní je Bohom lásky, tolerancie. Cesta Ježiša Krista, ktorý káže o tom, že treba milovať bližného, je lepšia pre nás všetkých - namiesto cesty Mohameda a islamu, ktorý učí ľudí, aby nenávideli iných. Stretla som veľmi veľa Somáľčanov, ktorí taktiež prijali kresťanskú vieru – samozrejme potajomky. Necítila som sa sama. Našla som pokoj a mier, ktorý som hľadala. Som šťastná a vďačná za svoju vieru a cestu, ktorú mi ukázal Kristus. Keď som v roku 2006 konvertovala a stala sa kresťankou, sama som nabádala ľudí k tomu, aby porovnali, čo káže Ježiš a čo káže Mohamed.

- Tvrdíš, že Švédsko je dobytou krajinou a Švédci „kontrolu“ nad ňou stratia do zhruba päťdesiatich rokov. Ľudia, ktorí majú otvorené oči, vedia o situácii, ktorá vo Švédsku pamuje – vedia o no – go zónach, o kultúrnej

vojne, vedľa o tom, že imigranti sa odmietajú integrovať do švédskej spoločnosti a majú skôr tendenciu premieňať krajiny, v ktorých žijú, na druhý Blízky východ či Afriku. Napriek tomu, že toto všetko vieme, povedz nám prosím o aktuálnej situácii vo Švédsku a o tom, ako ju vnímaš ty. Ako islam zmenil a mení tvár krajiny?

MONA WALTER: - Švédsko prestane byť Švédskom skôr než za päťdesiat rokov – už dnes sú tu oblasti, napríklad v Göteborgu alebo Malmö, ktoré švédskymi dávno nie sú. Islam mení a preberá krajinu veľkou rýchlosťou. Ak sa moslimovia stanú väčšinou, v krajine začne kompletne platiť právo šaría. Aj pre sekulárnych moslimov, ktorí chcú žiť slobodne. Dnes, keď sa človek prechádza po švédskych mestách, cíti sa, akoby bol niekde v Iráne, v Somálsku, alebo v Saudskej Arábii. Už to nie je Švédsko, ktoré to bývalo. A problémom je to, že keď človek na túto situáciu poukáže, je okamžite obvinený z rasizmu, islamofóbie. Je demonizovaný, urobí z neho pomaly monštrum.

- O Švédsku sa kedysi hovorilo ako o modernej, demokratickej, progresívnej a multikultúrnej krajine. Švédsko dneška je však skôr negatívnym 'výstavným' príkladom toho, kam až môže viesť neuvážaná a príliš tolerantná migračná politika. Švédi zažívajú masívny nárast násilia - policajné štatistiky hovoria o náraste útokov strelnými zbraňami, rastú počty znásilnení, kvôli ktorým sa ženy v uliciach už necítia bezpečne. Novinkou sú bombové útoky – v roku 2019 sa ich vo švédskych mestách udialo približne 120. Rastie aj počet ľudí závislých na sociálnych dávkach, samosprávy sú nútené okresávať výdavky – napríklad na sociálnu starostlivosť o dôchodcov. Situácia je neveselá, z nejakého zvláštneho dôvodu je však zakázané hovoriť o nej otvorene. Politická korektnosť je dôležitejšia, než pravda. Ako to vnímaš ty, Mona?

MONA WALTER: - Sociálni demokrati a liberáli, ktorí v krajine vládnu a ktorým len tak mimochodom neustále klesajú preferencie, majú pred sebou akýsi obrázok utópie. Myslia si, že ľudia rozličnej farby pleti, kultúry, etnicity a náboženského vierovyznania môžu žiť vedľa seba v mieri a demokracii. To je idea, ktorú pretláčajú. Keď však máte kultúru, ktorá neuznáva pluralizmus, demokraciu, slobodu slova, slobodu vierovyznania, ženské práva... ako s ňou chcete žiť bok poboku v mieri? Väčšina imigrantov, ktorí prichádzajú do Švédska, pochádza z islamských krajín. Už dávno to nie sú ľudia, ktorí prichádzali do Švédska v 80-tych alebo 90-tych rokoch. Sú radikalizovaní, veria v Moslimské bratstvo, v striktné islamské právo šaría. Prichádzajú do krajiny a radikálne ju menia. Nemajú záujem integrovať sa a byť súčasťou demokratickej spoločnosti – prišli sem s celkom odlišným cieľom. To, čo tvrdia sociálni demokrati a liberáli, je utopia.

Takto samierumilovne koexistovať nedá. Pretože to, čo sa deje, je jednoducho katastrofa, pohroma! Je mi ľúto, že to musím povedať: Európa pácha samovraždu! Islamské kultúry stoja v opozícii proti kultúre, ktorá existuje v Európe a konkrétne a tu, vo Švédsku. Kultúre, založenej na tolerancii, kultúre, ktorá vyznáva demokraciu, slobodu slova... Všetko toto Európa mala. Európania za to bojovali! A dnes otvárajú náruč tým, ktorí prichádzajú s nenávisťou a prinášajú násilie. Faktom je, že väčšinu zločinov páchajú vo Švédsku práve imigranti, nie rodení Švédi. Už som spomenula, že keď na tento fakt človek poukáže, je označený za rasistu. Môže napríklad ľahko stratiť pracovné miesto. Ak je náhodou novinár, ktorý si o tom dovoľí písať, označia ho za 'krajne pravicového'. A budú verejnou neustále strašiť tým, že prichádza druhý holokaust! Toto je taktika a zbraň mainstreamových médií – presne takto chcú umlčať ľudí. Označia ich za rasistu a islamofóbov - ľudia sa potom boja a aby neboli demonizovaní, zostanú radšej ticho. Toto je zbraň médií a liberálov. Budú v tomto boji pokračovať, pretože veria svojej vlastnej utópii.

- Aj švédske mainstreamové médiá píšú o masívnom náraste stihani za tzv. nenávisťné prejavy nasociálnych sieťach. Sú známe napríklad absurdné prípady stihania dôchodcov, ktorí vyjadrili svoje obavy alebo nesúhlas s masívnou imigráciou. Ako je možné, že podobné trendy prevládajú naprieč celou Európou? Pravda je prenasledovaná a trestaná – nemožno kritizovať imigráciu a čoraz viac silnejší vplyv islamu v Európe, nemožno pomínať zlé príklady, nemožno rozprávať o no – go zónach... Európania nemajú právo slobodne rozprávať a pýtať sa? Nemajú právo kritizovať masívny nárast nových obyvateľov vo svojich krajinách? Švédi nemajú právo zaujímať sa o budúcnosť vlastnej krajiny a riešiť, s kým v nej chcú a budú žiť? Žijeme ešte stále v demokracii...?

MONA WALTER: - Nie, nie, nie. Nie je to demokracia. Je to tyrania. My vo Švédsku máme médiá, ktoré jednoducho neumožňujú ľuďom lobodno debatovať. Do debát si pozývajú len vybraných hostí, ktorí s nimi súhlasia. Ostatní, ktorí majú iný názor a dovoľia si s tým 'oficiálnym' nesúhlasit', sú označení za rasistov. Úplne ich z verejného priestoru a debát vylúčia! Okolostoláckospolusedialentí, ktorisivzajomneprítakávajú a majú rovnaký názor. Toto je švédskarealita! Je to liberálna ideológia, ktorá nemá absolútne predstavu o tom, čo sa deje, nemá predstavu o skutočnej podstate islamu a jeho násilnej povahe. Ja som imigrantka, som z Afriky. Prišla som do Švédska, milujem ho, milujem jeho slobodu a chcem, aby to tak zostalo. A je tu veľa ľudí, ktorí sú rovnakej farby pleti, ako som ja – imigrantov z Afriky alebo Blízkeho východu, ktorí chcú túto slobodu zničiť. Švédsko nepotrebuje viac imigrantov a to hovorím ja, ktorá sem sama pred rokmi prišla. Vidím tú katastrofu, ktorá sa v krajine deje. Vidím tú islamskú infiltráciu v našich liberálnych stranách, ktorá sa dožaduje zavedenia práva šaría. Čo tu bude za pár rokov?! Čo sa stane, keď vzrastie počet ľudí, ktorí v skutočnosti Švédsko nenávidia a prišli ho obsadiť? Katastrofa! Používajú demokraciu na to, aby ju zničili. To je plán. Proti tomu budem vždy protestovať.

- Krátko ešte pohovoríme o mainstreamových médiách, ktoré sú, tak ako všade na svete, pilierom systému aj vo Švédsku. Ich záujmom nie je šírenie pravdy, oni si vytvárajú svoju vlastnú. Aké sú tvoje skúsenosti s médiami? Rozhodne nie si ich miláčikom – práve od médií si dostala nálepky 'islamofóbky', 'rasistky'. Prečo nechcú počúvať tvoj príbeh, tvoje skúsenosti, tvoje varovania?

MONA WALTER: - Mainstreamové médiá sú politickým nástrojom. Pokúšala som sa ukázať im, čo sa deje na švédskych perifériách, porozprávala som im môj príbeh. Nechceli informácie ani moje

skúsenosti zverejniť. Veľakrát som sa stretla s cenzúrou. Moje prvé interview v švédskej národnej televízii bolo napríklad zostrihané tak, aby v ňom neodznali závažné informácie o islame a práve šaría. Slobodu prejavu majú dnes len vybrané elity a práve mainstreamové médiá. Slobodu prejavu nemám ja, nemajú ju iní ľudia s odlišným názorom. Mediá hľadajú na svoje vlastné záujmy a záujmy svojich vlastníkov. Nehľadajú pravdu. Novinári by však pravdu hľadať mali.

- Keď sme sa spolu rozprávali prvýkrát, povedala si mi, že najväčšími kritikmi islamizácie Švédska sú paradoxne ľudia, ktorí prichádzajú z Blízkeho východu alebo Afriky. Dôvodom je to, že vedľa, o čo ide a majú s islamom zlé skúsenosti. Čo na to samotní Švédi? Boja sa rozprávať? Alebo to už vzdali?

MONA WALTER: - Prichádzajú sem napríklad kresťania z Blízkeho východu, ktorí sa pokúšajú varovať Švédov pred tým, čo sa deje. Pred islamizáciou a prenasledovaním, ktoré postihlo aj ich pôvodne kresťanské krajiny. Nechcú, aby sa situácia opakovala aj v krajine, do ktorej pred islamistami utiekli. Pokiaľ ide o Švédov, sú veľmi tolerantní. Nie sú veľkí 'národnári' a ani im nie je dovolené, aby nimi boli. Ak ste 'národnár' vo Švédsku, nie je to inpretované tak, že milujete svoju krajinu a kultúru, ale tak, že ste rasista a xenofób. Švédi neboli vo vojne, nemajú predstavu o tom, aké je to bojovať za slobodu, pretože ju vždy mali. Veľká väčšina Švédov sa stále hlási k sociálnym demokratom alebo liberálom. Sú poväčšine ticho, veľká väčšina obyvateľstva ešte stále spí a verí tomu, čo povie vláda a mediá. Na druhej strane musím povedať, že veci sa pomaly menia. Ľudia sa postupne začínajú zobúdzat' a začínajú protestovať proti tomu, čo sa deje. Spomínali sme nárast počtu explózií v švédskych uliciach – toto dianie sa pomaly presúva z predmestí do centier miest, napríklad do prekrásneho historického centra Štokholmu. Pred takým niečím už človek nemôže

zavrátať oči. Preto dúfam, že ľudia postupne zmenia názor a nebudú voliť liberálov, ale strany, ktoré sú konzervatívne. Strany, ktoré sa rázne postaví islamizácii Švédska a ktoré budú hájiť záujmy vlastnej krajiny. Dúfam, že ľudia sa konečne zobudia, pretože aj tak je už dost' neskoro.

- Ako dnes vyzerá tvoj bežný život, odvážna MonaWalter?

MONA WALTER: - Ja a moja rodina stále žijeme pod policajnou ochranou. Teraz mám ale od verejných vystúpení pauzu, pretože som sa rozhodla študovať na univerzite. Za sebou už mám dva roky štúdia histórie a náboženstva, čakajú ma ďalšie tri. To je dôvod, prečo sa veľmi neukazujem a momentálne verejne nepôsobím. Meno, ktoré používam na sociálnych sieťach je odlišné od môjho mena, ktoré používam v dennom živote. Musela som si zmeniť identitu, žijeme v utajení. Žijem ale normálne, chodím do práce, nestretávam žiadnych islamistov. Žijem v oblasti, ktorá je čisto švédska. Nikto ma nepozná a zatiaľ potrebujem, aby to tak zostalo. Plánujem vydať knihu, nateraz som ju musela stopnúť. Dokončím štúdiá a vydám ju neskôr.

- Povedala si, že Európa pácha samovraždu...Môže sa niečo zmeniť? Máme ešte nádej?

MONA WALTER: - Áno, myslím, že máme nádej v prípade, ak sa ľudia dozvedia o tom, čo sa deje. To je veľmi dôležité. Je dôležité vedieť, čo spolu s islamom prichádza do Európy. Ľudia majú nádej v prípade, že sa postaví za to, čomu veria. Musia sa postaviť proti cenzúre, proti establishmentu, ktorý sa stáva čoraz viac diktátorským. Deje sa tak preto, lebo elity sa obávajú straty vlastnej moci, boja sa toho, že ľudia sa prebudujú. Takže áno, máme nádej. Musíme sa postaviť za svoju slobodu, pretože je to niečo vzácne a posvätné. A k tomu, aby sme sa za ňu postavili, potrebujeme odvahu. Veľa odvahy.

Za rozhovor poďakovala
LUCIA ŽATKOVÁ

Kresba: Andrej Mišanek

KULTÚRA

Dvojtyždenník závislý od etiky

Redakcia: Sološnická 41, 841 04 Bratislava

Telefón: 0911 286 452

Vydáva Factum bonum, spol. s r. o.

Wolkrova 39, 851 01 Bratislava.

IČO: 35 734 710

Predseda redakčnej rady: Július Binder – Šéfredaktor: Teodor Križka – Cena jedného čísla je 1.60 € (ročne 33,60 €) – Časopis vychádza každé dva týždne, s výnimkou mesiacov júl a august. Ročne vychádza 21 čísel – Stánkový predaj: Mediaprint Kapa, Pressegrasso, a. s. Objednávky prijíma Slovenská pošta na elektronickú adresu: ganisinova.renata@slposta.sk – Objednávky do zahraničia vybavuje: Slovenská pošta, a. s., Stredisko predplatného tlače, Uzbecká 4, P. O. Box 164,

820 14 Bratislava 214, e-mail: zahranična.tlac@slposta.sk – Telefonické predplatné: 02/54418091 alebo 02/54640949 – Registračné číslo: EV757/08 – Prijímame iba príspevky napísané elektronicky vo formáte word a graficky neupravené. Nevyžiadané rukopisy nevraciam. Stanovisko redakcie sa nemusí zhodovať s názorom autora – E-mail redakcie: kultura@orangemail.sk – Internetová stránka a archív časopisu: www.kultura-fb.sk – ISSN 1335-3470 (tlačené vydanie) ISSN 1336-2992 (online)

